

Име, презиме, фамилия:	Ива Тодорова Анастасова
Имейл:	kavalk@abv.bg
Населено място:	София-град
Училище:	НПМГ „Акад. Любомир Чакалов“
Заглавие на тема:	<i>„Има по-лоши престъпления от това да гориш книги. Едно от тях е да не ги четеш.“ (Рей Бредбъри)</i>

**\* Започнете разработката си на 2-ра страница на документа.**

Да бъдеш книжен плъх – най-великото призвание!

Книгите винаги са заемали голямо място в живота ми. И като човек, който обича да чете, аз гледам да се обграждам с хора, които също обичат книгите колкото мен. Невинаги успявам. Понякога младите хора са заети с по-важни неща, а не знаят, че красивите думи могат да ги спасят от всичко.

Научих се да чета още в предучилищната група. Но човекът, който ме научи да чета истински, потапяйки се в книгите и разбирайки истинската магия, криеща се зад страниците, беше майка ми. И в моментите на отчаяние, и в моментите на пълна тъга те бяха там. Моите книги винаги бяха там!

Чувството да си купиш книга, да държиш малкото томче в ръцете си и да докосваш кориците – вълшебство. Чувството да притежаваш книги и да поглеждаш към голямата библиотека, преди да заспиш – върховна наслада! И когато се връщаш от книжарницата, изваждаш книгите от торбата и ги слагаш на рафта. А когато там вече няма място, започваш да ги складираш в гардероба, в шкафовете, под леглото, където те лежат спокойно и чакат реда си.

Първоначално четеш за забавление. Малки книги от развлекателни жанрове – фентъзи, фантастика. Постепенно осъзнаваш, че малките томчета от по 200 страници не задоволяват книжния ти апетит. И тогава минаваш на друго ниво. Започваш да си купуваш книги постоянно и ти харесва как седят една върху друга, наредени в купчини в стаята ти, и как ти танцуваш около тях, галейки нежно всяко книжно гръбче, сякаш за да ги утешиш, че скоро ще дойде техният ред. Накрая вече книгите се превръщат в твоя най-жадуван сън. Нямах търпение да се прибереш и да отвориш поредната. Разбираш, че смисълът на живота ти са единствено нежните страници. Там е магията, там е спасението!

Спасителят на книги – в такъв се превръщаш. През теб преминава постоянен поток на истории, мечти, сънища. Тези на героите в книгите ти. И колкото и да си прочел, и колкото и да си научил за тях, ти искаш още и още. Усещаш книжния глад, особено когато нямаш какво да четеш. Не ми се случва често. Може би защото се запасявам с книги, както би направил човек, който предприема дълго пътуване с храната и дрехите си. Но книгите са друго – храна за душата, храна за ума, парченце шоколадов кейк, което нежно се топи в устата ти.

Понякога съжалявам за това, че книгите ми ме чакат. Искам да чета постоянно, искам да прочета всички прекрасни томчета с красиви корици и фини страници, които дремят под мен и плачат тихичко, понеже искат да ги разтворят, да усетят аромата им, да забият нос и да не ги пуснат, докато не затворят и последната страница. Ах, мили мои книги, благодарят ви за търпението!

Книгите приличат на хората. Всяка е различна, всяка има свой собствен характер. Едни те разочароват, други остават твои вечни приятели, но за разлика от хората книгите никога не си тръгват. Дори да стоят с месеци непрочетени, все някога всяка получава твоето внимание и на теб винаги ти олеква на душата, когато поредната книга заеме място в купчинката „Прочетени“.

Зная, че книгите за някои са просто купчина хартия. Зная, че някои не ги смятат за толкова важна част от живота си. Но аз ги обичам точно както обичам и хората. Грижа се за тях точно както бих направила с всеки друг. Може би някои ще кажат, че е наистина лошо, когато се откъснеш от хората. Но понякога книгите са по-добрият вариант, защото те ти дават всичко, което имат. Всяка буква от себе си!

Читател, творец, мечтател – книгите ще ви превърнат във всичко. Но помнете, че книгите също имат душа. Някъде там, между последните страници – скрита дълбоко. И им благодарете за търпението!